

азъ ще имамъ грижа да го поставя въ хамбара. Българинътъ казва, че растенето трѣбва да започне отъ клонетѣ. Въ това седи психологическото различие между българина и англичанина. Българинътъ вѣрва въ щастието, а англичанинътъ — въ работата. Той казва: Човѣкъ трѣбва да работи. Времето е пари. Като работи, човѣкъ може да печели.

Да се върнемъ къмъ въпроса за страданията. Несгодитѣ, страданията представятъ малкъ баластъ въ самия животъ, който внася стимулъ въ човѣка. За да уякне, човѣшкиятъ духъ се нуждае отъ външни препятствия. Чрезъ външни препятствия или изненади, хората могатъ и да се лѣкуватъ. Запримѣръ, българитѣ лѣкуватъ треската чрезъ уплаха. Върви единъ трескавъ човѣкъ по пѣтя, трепери отъ студъ — тресе го. Въ това време отъ нѣкой прозорецъ изливатъ върху него единъ котелъ студена вода. Болниятъ се стрѣска и веднага оздравява — треската го напуска. Хората сж възприели този методъ отъ природата. Запримѣръ, за да освободи човѣка отъ едно зло, природата му изпраща друго зло, по-голѣмо отъ първото. Като се намѣри въ това положение, човѣкъ веднага се примирява съ живота. И тогава той казва: „Ела зло, че безъ тебе е по-зле“. Не е въпросъ по този начинъ да се лѣкува човѣкъ, нито по този начинъ да се справя съ мъжнотиитѣ въ живота. Човѣкъ трѣбва да